

יהדות באהבה

נכון לעכשיו

מצמיח ישועות בורא רפואות

משנכנס אדר מרבין בשמחה, ובראש חודש אדר שחל בשבת קורין בפרשת שקלים (מגילה כ"א). אנו מרבין בשמחה על הנסים והנפלאות שעשה השי"ת לאבותינו ולנו "בימי מרדכי ואסתר כשעמד עליהם המן הרשע שביקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו והשיבות לו גמולו בראשו" (מתוך התפילה). חז"ל קושרים את הנסים והנפלאות הללו לתרומת מחצית השקל, שהרי גלוי וידוע לפני הקב"ה שעתיד המן הרשע לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים עליהם שקלים לשקליו (מגילה).

ריבוי השמחה על הנסים מתחבר עם שמחת האחדות שמתגלה במצוות תרומת מחצית השקל לקורבנות-הציבור, שהיו נותנים מראש חודש ניסן בזמן שבית המקדש היה קיים. כולם היו נותנים בשווה לקופה: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל". כאשר ישנה אחדות בישראל, שקורבנות הציבור הם ביטוי ממשי לאחדותנו, וקורבן העולה מעלה ומרומם ומקרב את כלל ישראל לאבינו שבשמים - אזי ישנה שמחה גדולה בישראל ובעולם, והאמירה הנצחית של אסתר למרדכי "לך כנוס את כל היהודים" מרבה עוד יותר את השמחה בעולמנו.

נכון לעכשיו, אשרינו מה טוב חלקו של דורנו, דור התחיה, דור קיבוץ גלויות, ומתקיים בנו מאמר הנביא "גוי אחד בארץ", בניגוד לדברי המן הרשע "ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים". אמנם אנו נמצאים באמצע התהליך של הגיבוש הלאומי, שמטבע הדברים כרוך בקשיים ובמאבקים פנימיים על אופיה ודרכה של מדינתנו האהובה, מבחינה רוחנית, יהודית ופוליטית, אבל אנו יודעים בוודאות שמתוך כל זאת תצמח ישועה גדולה, כפי שאנו אומרים כל יום "כי הוא לבדו מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חדשות, בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות...". וכשם שהוא מצמיח ישועות - הוא בורא לנו ולעולם כולו רפואות, כולל למגפת הקורונה. ובפרט בחודש אדר השנה, יש להרבות בשמחה, שמחת הישועה והרפואה, בימים ההם בזמן הזה.

מהמצפה לישועה השלמה.

ז' כסלו ב'תש"א

2 שקלי המן ופרשת שקלים
// הרב אורי טרבלסי

3 נעשה ונשמע
מאורות הרב קוק // הרב יורם אליהו
משפטים
ממשנת הרצי"ה // הרב דוד לנדאו

4 הלילה ששינה את חיינו
13 שנים לפיגוע בישיבת "מרכז הרב" // הרב ליאור לביא

5 מסכת בבא מציעא
סדרת גמרא באמונה // נתן קוטלר
עבדות והתמודדות // הרב נסים ויטנברג

6 בנייה אישית לקראת נישואין
זוגיות // אסתר אברהמי

8 הספד למפלגה דתית לאומית
// הרב שלמה אבינר

הננו משתתפים באבלם וצערם של משפחת בן-צבי
על פטירת אבי המשפחה

מנחם בן-צבי ז"ל

אוהב ארץ ישראל. עיבד את אדמת עמק הירדן במנחמיה ומחלוצי גבעות איתמר.

תנוחמו בנחמת ציון וירושלים
דב ונאוה ביגון, בית מכון מאיר, ומתיישבי איתמר

אזכרה

לאבשלום שושני ז"ל

ביום ראשון ב' באדר נתכנס ברחבת בית הכנסת "אוהל דוד" לתפילת מנחה וערבית ולדבר תורה

ביום שני ג' באדר 15/2 נעלה אי"ה בשעה 10.15
להר הרצל להתייחד עם זכרו

המשפחה

אמונה. זוגיות. מוזיקה. נוער. מגזין
meirtv.co.il

ערוץ מאיר
האתר החדש - בקרוב עולה לאוויר

לתרומות בטל' 02-6461320 בבנק הדואר ח-נ 3-16179-4 באתר MeirTV.co.il מאובטח

לפרסומים בעלון ובאתר: 026461302 - ההכנסות קודש למכון מאיר | תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד
המז"ל: מכון מאיר טל' 02-6511906 פקס 02-6514820 אתר הבית MeirTV.co.il דוא"ל torah@meirtv.co.il
עיצוב גרפי: תהילה ברנשטיין הפצה: מקור ראשון | העלון מופץ ב-50,000 עותקים

שבת	מוצאי שבת	הדלקת נרות	י-ם
18:00	י-ם	16:45	י-ם
18:02	ת"א	17:03	ת"א
17:59	חיפה	16:53	חיפה

שקלי המן ופרשת שקלים

מעשה פורים התרחש כשעם ישראל היו בגלות, שבה לא ניכרת בישראל מדרגת הכלל. היה אפשר לחשוב שלא רק שאינה ניכרת, אלא גם אבדה ואיננה.

בראש חודש אדר משמיעים על השקלים כדי לקנות

בניסן קורבנות ציבור מתרומה חדשה. זכר לכך אנו קוראים את פרשת שקלים

בשבת הסמוכה ל"ח אדר. נוסף

על הטעם ההלכתי, מובא

בגמרא במגילה¹ גם טעם

רוחני לשקלים. "אמר ריש

לקיש גלוי וידוע לפני מי

שאמר והיה העולם שעתיד המן

לשקול שקלים על ישראל. לפיכך הקדים

שקליהן לשקליו, והיינו דתנן באדר באדר משמיעין על השקלים".

צריך להבין מהו הכוח בשקלים שישאל נותנים, שמנצח את שקלי המן ואת גזירתו.

הפרשה מתחילה בדרך שבה סופרים את ישראל. "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו ל-ה". מסביר רש"י שכאשר באים למנות את ישראל אין מונים באופן ישיר, אלא כל אחד נותן מחצית השקל, ועל ידי מניית השקלים יודעים את מניינם. מניית ישראל ישירות מביאה למגיפה, "ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם". לכן בספר שמואל מונה שאול את ישראל בעזרת חרסים (בפרק יא), ובעזרת טלאים (בפרק טו).

את הסיבה שאסור למנות את ישראל באופן ישיר מסביר הרב קוק זצ"ל², "המניין עלול הוא למחסור ולתמותה בהיפרדו מהכללות, ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם". המניין הוא העמדת הפרט כמנותק מהקשר הכללי. מאז יצאו ישראל ממצרים ונולדו כעם, התחלפו מיליוני פרטים בישראל, אך מדרגת העם, הכלל, נשארה נצחית. זה העומק ש"לא יהיה בהם נגף בפקוד אותם". כשסופרים את ישראל מבטאים שכל אחד הוא פרט נפרד, והפרט הוא מוגבל בכוחו, זמני וחולף ומסוגל לתמותה ולנפג.

לכן מעמידים משהו אחר במקומו, כי איננו סופרים פרטים נפרדים. בספירה על ידי שקלים זה מתחדד יותר. נותנים מחצית השקל, להראות שכל אחד מיישראל אינו שלם, והשלמותו תהיה בשייכותו לכלל ישראל. ועוד, שקל גימטריא "נפש". השקלים הרבים שנותנים עמ"י מעידים שבשורש כולם שייכים לנפש אחת, נפש כלל ישראל.

הרב קוק זצ"ל³ מוסיף ביאור כיצד השקלים מבטאים חיבור של הפרט לכלל האומה. "והנה ענין השקלים כפי מה שאנו רואים הוא לאחד את כל עדת ישראל בין בענייני העבודה להש"ת בין בצרכי הכלל החומריים. שהרי התמידים באים משקלים, ומשיירי הלשכה באים חומות העיר ומגדלותיה". כלומר השקלים שכל פרט נותן משמשים לקניית דברים ששייכים לכלל ברוחניות ובגשמיות. קניית קורבנות ציבור, וחזוק חומות העיר.

הבנה זו מסבירה נפלא סוגיה תמוזה בספר שמואל. בשמואל ב' פרק כד מסופר שדוד המלך מנה את ישראל אחד אחד בלי אמצעי, ובעקבות כך באה בישראל מגפת דבר שהפילה שבעים אלף איש. ותמוזה, מה חשב דוד למנות את ישראל שלא לפי ציווי התורה, ומדוע יואב שמע לו, והסנהדרין לא מיחו בו, וכי נעלמה מהם פרשה בתורה? מבאר הרב קוק שהשאפה הכללית לבניין ביהמ"ק הייתה חזקה באותה תקופה. בעקבות כך האנשים הוניהו את עבודתם הפרטית, וסמכו על העבודה שמתבצעת בכלל האומה. לכן בא דוד לחזק את האחריות הפרטית של כל אחד ומנה אותם ישירות בלי אמצעי, להדגיש שיש אחריות לכל אחד בתיקון מעשיו ובעבודתו האישית, ולא רק בעבודת הכלל. לאור הדברים נוכל להבין את התשובה שיש בשקלים לשקלי המן. מעשה

פורים התרחש כשעם ישראל היו בגלות, שבה לא ניכרת בישראל מדרגת הכלל. היה אפשר לחשוב שלא רק שאינה ניכרת, אלא גם אבדה ואיננה. ואם עם ישראל הוא רק אוסף של פרטים אפשר להשמידם ולאבדם. "ישנו עם אחד מפורז ומפורד" אומר המן, היה פעם עם, אך כיום הם מפורזים ומפורדים לפרטים. המן מטיל פור. המלבי"ם⁴ כותב שפור הוא מלשון פירור, "פור הוא התפורר העצם לחתיכות קטנות". כלומר בהטלת הפור, המן מבטא שמה שישאל היו פעם גוש אחד גדול ושלם, כעת התפורר לפירורים. הפור נפל בחודש אדר, והגמרא מספרת שהמן שמח כיוון שזה החודש בו מת משה. משה הוא המנהיג של ישראל שהוציאם ממצרים, והפך אותם לעם. לשיטת המן, מיתת משה מרמזת שגם מדרגת העם שבישראל יכולה למות ולכן הוא יכול לנצחם. זה הסוד שמצווה הקב"ה להקדים שקלינו לשקלי המן. לחשוף מול מחשבת המן - שרואה בישראל יחידים מפוררים שאפשר להשמידם - את מדרגת העם האדירה והנצחית שלא ישלול בה הנגף ולא תתבטל לעולם. הקדימו שקליכם לשקליו.

1. יג:

2. עין איה ברכות פ"ו קח

3. מדבר שור טו

4. ישעיה כד,ט

נסד

מחמנת לשנה של חיפוש וגעגוע
מפגש חי ומתחדש עם עצמך
שנה של לימוד תורה
בירושלים

בואי להיות חלק ממכון אורה!

בית מדרש מגדל ומצמית - לימוד של תורה - לינוי אישי וסדנאות

מחכות אב!! ההרשמה פה

לפרטים והרשמה שלחי הודעת למספר: 0546814216

ההרשמה לשנת תשפ"ב בעיצומה - תוכנית אלול. תוכנית מלאה. יום לימוד לנשים. תוכניות חוץ לדבורות ספרדית, צרפתית ורוסית.

השמיעה הנוספת על העשיה, כי היא ההתגלות של מה שיש בעצמותם בכוח...

כך התגלתה בישראל, אומר הרב, "על-ידי התעלות קדושת מעמד הר סיני עצמיות טבעיות נשמתם, ואין שכל התורה כולה איננה להם דבר של קנין העומד מבחוץ... אלא היא היא עצמיות טבע נשמתם". בהר סיני מגלים ישראל את עומק ערך נשמתם שהתורה טבעית להם. אין היא דבר חיצוני שמצריך קניין ולימוד מבחוץ, ולכן הם מוצאים את עצמם "מלאים עוז לשוט לקיומה של תורה ממלא פנימיותם...". מתוך שהתורה מונחת בטבע נשמתם, קל להם לבוא לעשייתה וקיומה.

הרב מוסיף שדבר זה אין לו דוגמא בעולם האנושי, "שימצא עם שלם בקרבו הכשר רוחני עליון, מלא מקדושה פנימית בתוכיות טבע רוחניותו". רק עם ישראל יש לו תכונה רוחנית כזו הכשר כזה רוחני לקדושה. הלימוד מזה הוא, שכל אחד מישראל צריך לדעת שיש לו קשר טבעי ופנימי לתורה ולקיומה, ובת קול זו מהדהדת באוזנו של כל אחד מישראל ואומרת לו, גם אתה יכול ללמוד תורה, להתחבר אליה, היא טבעית לך ונמצאת עמוק בתוכנת נשמתך, צא ולמד וקיים אותה באהבה.

לך כשרון טבעי לאיזה דבר, אתה צריך לימוד קבוע ומסודר ואפילו ליזון מרובה עד שאתה יכול לבצע דברים בפועל, "אבל מה שההכנה הטבעית גמורה בו, אין צריך לימוד מוקדם, כי אם בתחילה האדם שט אל העשיה", אדם שיש לו כשרון טבעי למקצוע מסוים או לניגון בכלי מסוים, יבצע בלי שום לימוד ביצועים נפלאים; יש לו כשרון מולד, והוא מגיע לביצוע בלי שום לימוד והכנה. ומוסיף ואומר הרב, כי כאשר על הכישרון הטבעי הוא מוסיף לימוד הרי כשרונו הולך ומתפתח ומתעלה. כך זה בקשר של עם ישראל לתורה, אומר הרב, שאף על פי שקיום התורה ולימודה הוא דבר שתלוי בבחירה, זה דווקא במה שקשור למה שמסתעף מלימוד התורה וקיומה, "אבל בעצמיות מהות הפנימית, הצורתית של התורה (בין ביחס ללימוד ובין ביחס לעשיה), התורה היא טבעית עצמית לישראל...".

וכמו המלאכים שאינם צריכים לימוד מקדים לשליחותם, לפעולתם, כי מעצם בריאתם, הם נועדים לשליחות מסוימת, "מפני שהטבעיות הרוחנית שלהם היא מכשרתם לפעולתם התפקידית", זה הטבע הפנימי הרוחני שלהם והם יודעים מיד ביצירתם את תפקידם. והעשייה הזו, ההוצאה מהכוח אל הפועל את הגנוז בהם, היא

בפרשת יתרו יורד משה אל בני ישראל ואומר להם את דברי ה' על היותם סגולה מכל העמים ועל תפקידם להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש, ובני ישראל עונים "כל אשר דבר ה' נעשה". בפרשתנו נאמר "ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם", מסביר רש"י, שדובר מתחילת בראשית ועד מתן תורה, וכן המצוות שנצטוו במרה, ועל כך עונים בני ישראל "ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע".

חז"ל שיבחו מאוד את בני ישראל על האמירה הזאת, וכך נאמר במסכת שבת (פח א), "אמר רבי אלעזר: בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה: מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשים בו, דכתיב (שבמלאכים נאמר) 'ברכו ה' מלאכיו גיבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו'..." כלומר עם ישראל נעשו כמו מלאכי השרת שתחילה עושים ואחר-כך שומעים.

יש שחושבים כי ההסבר לכך הוא שצריך לעשות, בלי לחשוב, בלי להבין, ואחר-כך אפשר להגיע גם להבנת הדברים. יש מידה מסוימת של צדק בהבנה זו, אך מרן הרב קוק זצ"ל מעמיק לנו כדרכו את דברי חז"ל ומסביר בפירושו עין א"ה, שכל דבר שהוא לא בטבע הוא צריך בתחילתו לימוד, מתוך כך אתה יוצא גם לעשות. אם אין

ממשנת הרצי"ה

הרב דוד לנדא

של התורה - נמשכת שלשלת אל הריאליזציה, וההתפרטות בפרטי פרטים של: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". משפטים הם סידורים, כלשון התרגום "תִּסְדֹּר". מתוך מעמד הר סיני, מתוך עצם אורייתא וקודשא בריך הוא, זכינו, ויחד איתנו כל העולם כולו זכה, ושמים וארץ זכו - לסידורי חיים. מתוך מה שלמעלה מן הסדר, נמשכים סדרי חיים בעם ישראל ובעולם, כמו בביטוי לגבי שמשון "משפט הנער ומעשהו"⁵. אחרי בירור משפטי של סדרי החיים הנורמליים והלא-נורמליים, מגיעים לעניינים כלליים של עליה לרגל וזכר לקרבנות⁶.

נמשכות אלינו תורה ומצוותיה. תורה ומצוות הן כלל ופרטים. התורה היא כלל. חז"ל מזכירים בגמרא ברכות את הפסוק: "כי לקח טוב נתתי לכם, תורתי אל תעזבו"³. בגמרא שבת מופיע ביטוי חריף עוד יותר בדרך רמז: "אנכי", ראשי תיבות "אנא נפשי כתבית יהיבית"⁴. את נפשי, את עצמי - נתתי בתורה. אורייתא וקודשא בריך הוא זה. תורה ורבונו של עולם הם דבר אחד. ביטויים אלה אינם סתם מילים קדושות, נחמדות ויפות, אלא דברים בהירים וברורים, אמיתיים וממשיים. זכינו, עבורנו ועבור כל עולם כולו, בזוג הפרשיות "תרו-משפטים", שהוא כלל המתפרט. עניין פרשת "תרו" הוא מעמד הר סיני, מתן תורה וקבלת התורה, באופן כללי. וכלל גדול מזה הוא כל התורה כולה, נשמת התורה, נשמת עם ישראל, נשמת כל המצוות כולן. קיימת ספרות ענקית של בירורי הלכות, תרי"ג מצוות, מצוות דאורייתא, מצוות דרבנן, וכו'. כל אלה הם פרטים של האמת הגדולה של תורה. התורה היא נשמת כל המצוות, ומתוך כך הכרחי וחיוני שהערך האלוקי הגדול והנשגב הזה יתגלה בפרטי מצוות שבין אדם למקום ושבין אדם לחברו. מפרשת "תרו" - שעניינה כלל התורה, העובדה

משפטים

פרשת "משפטים" היא המשך של מעמד הר סיני ומתן תורה, היא החלק השני של מתן תורה. פרשות "יתרו" ו"משפטים" הן הכלל והפרטים. ב"תרו" נמצא היסוד: עשרת הדברות, שבהם רמוזה כל התורה כולה. מתוך כך ההתפרטות הגדולה של מצוות בפרשת "משפטים". "תרו" היא פרשה קטנה בכמות וגדולה באיכות, ו"משפטים" היא פרשה הרבה יותר גדולה בכמות ובהתפרטות. פרשת "תרו" עוסקת במתן תורה ובמעמד הר סיני, שהוא גם כן עניין מיוחד כשלעצמו, המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא¹. אשרינו שזכינו לעמוד על מקום זה במעמד הר סיני. "ישראל שעמדו על הר סיני"²! רק מתוך עצם השייכות היסודית למעמד הזה,

1. שמות ג' ה'.

2. שבת דף קמ"ו עמ' א'.

3. משלי ד' ב', ברכות דף ה' עמ' א'.

4. שבת דף ק"ה עמ' א'.

5. שופטים י"ג י"ב.

6. ע"פ שיחות הרצי"ה שמות עמ' 227, 244-8, 255.

13 שנים לפיגוע בישיבת "מרכז הרב"

הנסיעה מקדומים לירושלים הייתה שגרתית למדי. דיונים על אקטואליה, פוליטיקה ויחסים בין-לאומיים (תלמידי המחזור הראשון במכללה למדינאות אחרי הכל...). שום דבר לא יכול היה להכין אותנו לרסיסי המידע שהחלו להגיע אלינו לקראת שעת ההגעה. אני זוכר במעורפל דיבורים על פיגוע בישיבת 'מרכז הרב'. מילים שלא הצליחו להתחבר אצלי זו לזו. מחשבות על בני משפחה וחברים שנמצאים כעת בישיבה. פעימות לב מואצות.

הודעה למשפחה שאנחנו בסדר ושתיכף מגיעים. קשה היה להבין אם אלה שמועות לא מדויקות או מידע מהימן. ראש חודש אדר ובישיבה לצעירים, הסמוכה לישיבת מרכז הרב, התכוננו לחגוג מסיבת ראש חודש, כנהוג...

נשארנו רכונים זמן ממושך באחד השיחים הסמוכים לישיבה. לא יודעים אם האירוע הסתיים. השעות שנקפו להן, בהמשך אותו לילה נורא, חשפו בהדרגה את גודל האסון. השמות שהחלו לעלות. הניסיון לחבר אותם לפנים. לזיכרונות. הניסיון להבין מה בדיוק התרחש שם בספריה באותן דקות ארוכות ומצמררות. גילויי גבורה של תלמידים צעירים שהצליחו להינצל ולהציל את חבריהם בעור שיניהם.

עוז הרוח וגבורתם של רס"ן (אז) דוד שפירא והרב יצחק דדון שחתרו למגע והכריעו את המחבל בפתח הספרייה. דלת הזכוכית המנוקבת בפתח הספרייה שנותרה עדות אילמת לשבר הנורא ולגבורה. חורי הקליעים המגואלים ברצפת הספרייה, בינות למדפים ובכניסה לפנימייה. גמרות מוכתמות. חלון שבור. לב שבור. רסיסי חיים טהורים שנגדעו בעודם שוקדים על לימודם, פזורים בכל מקום... הימים שרדפו את הלילה ההוא העמידו את הישיבה, 'ספינת הדגל של הציונות הדתית' כפי שנהוג לכנות אותה, במרכז הציבוריות הישראלית. אישי ציבור נכנסו ויצאו את הישיבה. קבוצות הזדהות מבתי ספר ברחבי הארץ, דתיים ושאינם דתיים, הגיעו לשמוע ולהביע הזדהות עם הכאב הגדול. הרגשתי באותם ימים, כמו באירועים דומים אחרים, שחבל כל כך שחיבור לבבות כזה נוצר דווקא בנסיבות כואבות ועצובות כל כך. הכאב היה של עם ישראל כולו. בכל רחבי העולם. הרגשנו שאי אפשר להמשיך כרגיל.

רסיסי אדם

שמונת החברים הצעירים שלנו, תלמידי "הישיבה לצעירים" וישיבת "מרכז הרב" הפכו באותם ימים לסמל. דמויותיהם הזהירו כוזהר הרקיע וטוהר פניהם חשף באחת לעיני עם ישראל כולו מהם חיי נשמה; חיים שמעמידים במרכזם שאיפות עליונות, אהבת תורה, יראת שמים, מידות טובות, שמחת קודש, טהרה וטבעיות מאירה.

שגב אביחיל וחתירתו לאמת, שחברו מתאר כיצד בלימוד משותף בספר מסילת ישירים לא היה מרפה עד שהבין כל מושג בצורה מדויקת. **יונתן אלדר** שלמד בבית המדרש עד השעות המאוחרות ונזהר לא להיסחף לשיחות 'פיקנטיות' על עניינים שונים שהתנהלו מסביבו. **אברהם דוד מוזס**, שהקפיד לקום לתפילת ותיקין, אך נזהר מאוד שהקפדתו לא תפגע באחרים הממשיכים לישון בשעה זו ולשם כך בתקופה מסוימת, הלך לישון בדשא מחוץ לחדרים בפנימייה. **יוחאי ליפשיץ** שהקפיד בתקופה שבה היה תורן לקום למניין המוקדם. לשאלת חברו לפשר הדבר ענה: "התורנים יוצאים מן התפילה קצת מוקדם יותר ולא רציתי להפסיד את סיום התפילה". **רועי רוט** שתפילתו הייתה לשם דבר (עניית 'אמן' יהא שמייה רבה' שלו

הוקלטה על ידי חבריו לשיעור מבלי ידיעתו, כדי לחזק עצמם ביראת שמים) אך גם מידת הביטחון והאמונה שלו. לשאלת חברו האם הוא חושש מתחילת שנת הלימודים במוסד החדש שאליהם שניהם עברו ענה רועי עם חיוך קטן: "ממה יש לחשוש?"

דורון מהרטה, בן העדה האתיופית, שהגיע כשביעיסט לישיבת 'מרכז הרב'. על אף הקשיים הרבים, בכוח הרצון האדיר שהיה לו ובהתמדה יוצאת מן הכלל, הצליח להעפיל להישגים מדהימים וחזו לו גדולות ונצורות בהנהגתה הרוחנית של העדה. **יונדב הירשפלד** שהיה לומד בכל יום שמונה עשר פרקי משניות. בימים שבהם לא הספיק היה חוזר לבית המדרש גם בשעות מאוחרות מאוד כדי לסיים את חובתו היומית. והצעיר שבחבורה, **נריה כהן** שבסיומו של ליל ל"ג בעומר, כאשר החברה רצו כבר ללכת לישון, הציע שילכו להתפלל עכשיו כדי לא להפסיד את התפילה בזמנה. החברים העדיפו לישון בכל זאת, ונריה הלך לבדו להתפלל במניין המוקדם.

כל הסיפורים הללו, מהווים קרני אור בודדות מנשמותיהם המופלאות של חברינו היקרים, שחיו חיים קצרים בכמות אך ארוכים מאוד באיכות.

בטביל הנשמה

ומה יהודי יותר מתנועת הנפש הפורימית של 'ונהפוכו', של הפיכת המשבר הנורא ללידה? באותם ימים שאחרי השבעה, הרגשנו שאת האור הזה, שבקע לפתע מתוך רסיסי השברים באור יקרות, צריך להמשיך.

התכנסנו, כמה חברים מהישיבה, וביקשנו ליזום מערך הפצת לימוד יומי באמונה שיאיר לכל בני הנוער את דמויותיהם של שמונת חברינו. וכל השאר כמו שאומרים היסטוריה... המיזם שנקרא "**בשביל הנשמה**", רמז לשביל הנשמה של שמונת חברינו, שהתגלה בעקבות עלייתם בסערה השמימית. המיזם התרחב וגדל במשך הזמן, אומץ לימים על ידי משרד החינוך ומנהל החמ"ד ובמסגרתו הופצו רבבות חוברות, ספרים וספרונים להעמקת לימוד האמונה לנוער, מבוגרים ולכל המשפחה. אין דרך נפלאה ועמוקה לנצח את החושך מלהפוך אותו לאור גדול יותר. זוהי בשורתו הגדולה של עם ישראל וזהו שביל הנשמה בו הוא צועד לאורך הדורות. עד לזמן בו תִּפְאֵר כְּאֹר יוֹם חֲשֶׁכֶת לַיְלָה "יְהִיָּה לְעֵת עֶרֶב יְהִיָּה אֹר".

לתגובות: Liorlavi613@gmail.com
לכל מיזמי בשביל הנשמה: know-to-believe.site123.me
או פשוט תשלחו לנו וואטסאפ: 053-351-0629

שליחתי הציבור
שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדבקות מודעות בבתי הכנסת וברכיזים דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הפיקות מיוחדות:
של כל בתי הכנסת כולל שיחת נבאים להפצה מיוחדת לפי קהל היעד

עיצוב, קדם דפוס ודפוס איסוף ועיטוף מוצרים בניילון לפי הזמנה, הידוק בסיכות הכנסת אינסטרטים לעלוני

לפרטים:
יוסי 052-8908518
b0528908518@gmail.com

מסכת בבא מציעא

הקדמה: המחויבות כשכר

מבוא

בפרשת כי תצא מופיע החיוב על המוצא לשמור את האבידה "וְאִם לֹא קָרֹב אֲחִיקָא אֵלָיְךָ וְלֹא יִדְעָתוֹ וְאֶסְפְּתוֹ אֶל תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְהָיָה עִמָּךְ עַד דְּרִשׁ אֲחִיקָא אֹתוֹ וְהִשְׁבֹּתוֹ לוֹ" (דברים כב, ב). בפרק 'אלו מציאות' בבבא מציעא (כט, א) מופיעה מחלוקת בין רבה לרב יוסף בשאלה: האם שומר אבידה נחשב כשומר חנם או כשומר שכר? רבה סובר שנחשב כשומר חנם ואילו רב יוסף סובר שנחשב כשומר שכר. מדוע?

דברי תורה עשירים במקום אחר. בפרק 'הכונס' בבבא קמא (נו, ב) מוסבר שרבה רואה את הדמיון בין שומר אבידה לשומר חנם בכך ששניהם אינם מקבלים הנאה או תשלום עבור שמירת האבידה ושמירת הפיקדון (בהתאמה).

בדברי רב יוסף ישנם שני פירושים, אך במאמר זה נתמקד בפירוש השני: רב יוסף שובר את המשוואה: 'הנאה=שומר שכר', ניתן להיחשב לשומר שכר גם אם לא מקבלים תמורה והסיבה היא: "כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה, הלכך כשומר שכר דמי" [=מאחר שהתורה משעבדת את מוצא האבידה לדאוג ולשמור על האבידה בין אם הוא רוצה בכך ובין אם לאו, הוא נחשב שומר שכר].

עלינו להתבונן בסברה זו - מדוע המחויבות היא עצמה השכר?

גדול המצוה ועושה

בגמרא בקידושין מופיעים דבריו המפורסמים של רבי חנינא "גדול מצוה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה" (לא, א). השאלה היא והלא היה צריך להיות הפוך: מי ש'מצווה' ועושה' פועל מתוך חובה ואילו מי ש'אינו מצווה' ועושה' פועל מתוך הזדהות ורצון ולכן הוא אמור להיות גדול יותר! ובכל זאת, חז"ל רואים את ה'מצווה' ועושה' כבעל מעלה גדולה יותר "ממי שאינו מצווה ועושה". ומדוע?

בתוספות ר"י הזקן נאמר: "מי שאינו מצווה ועושה כך - שמשלם לו הקב"ה שכר, ששכר גדול יש למצווה ועושה שהוא מפני שמצווה ומקבל מרות המצוות עליו". ההבדל בין מי שמצווה ועושה לבין מי שאינו מצווה ועושה הוא המחויבות. הרב אהרן ליכטנשטיין זצ"ל מסביר שאדם "שאינו מצווה ועושה" מעמיד את עצמו במרכז ואילו אדם "המצווה ועושה" מעמיד את המחויבות לציווי במרכז. ישנו הבדל גדול בין העמדת האדם במרכז לבין העמדת ה' במרכז. ולכן מי שמצווה ועושה גדול יותר, כי "אדם שמגיב בחיוב

סדרת 'גמרא באמונה'

חלק א'

נתן קוטלר

ל'קריאה' ולחובה עשוי לחוש שהרגע ההיסטורי דוחף אותו להגשמת יעד כלשהו, הגם שלעתים אין הוא עולה בקנה אחד עם מאוייו האישיים או עם מימושו העצמי.

המחויבות כמתנה

לאור דברי תוספות ר"י הזקן והרב ליכטנשטיין ניתן להבין את ההסבר השני בדברי רב יוסף "כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה, הלכך כשומר שכר דמי". קבלת מרות המצוות והמחויבות היא המתנה הגדולה מכל. ראשית כל, משום שכבר נקבע שגדול המצווה ועושה. שנית, כאשר לאדם יש ציווי אלוהי שמנחה אותו בחייו ומכוח אותו הציווי הוא מתנהל בחייו היומיומיים, זה כשלעצמו השכר הגדול ביותר. ולכן, המחויבות לשמוע לצו האלוהי לשמור על האבידה היא השכר ואם כן יש לשומר האבידה אחריות גם במקרה של גניבה ואבידה.

בפרט בעידן הפוסטמודרני שבו אנו חיים כיום, אנו יכולים להבין טוב יותר את דברי הגמרא הללו. העידן הפוסטמודרני מתאפיין בבריחה ממחויבות ובפירוק הערכים והזהויות. דווקא בעידן זה בני אדם כמהים בתוך תוכם לקול אלוהי נשגב שידיריך אותם להתמודד עם התקופה הסבוכה והמורכבת שבה אנו חיים. חז"ל דורשים על המילים בפסוק: "חֲרוּת עַל הַלְחָת" (שמות לב, טז) - "אל תקרא חרות אלא חירות שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות ג, ב). החירות האמיתית היא כאשר האדם הוא "מצווה ועושה", כאשר "רחמנא שעבדיה בעל כורחיה". וכדברי הרי"ל בשירי "עבדי הזמן - עבדי עבדים הם. עבד ה' - הוא לבדו חופשי" (עי' עולת ראי' ח"ב עמ' רמה).

לתגובות: gemarabemunah@gmail.com

הציבור מוזמן לשיעור 'זום' שבועי בימי רביעי בשעה 20:30 בע"ה בנושא: 'גמרא באמונה: סוגיות נבחרות במסכת בבא מציעא'. הרשמה ללא עלות באתר בית מדרשת"י (beitmidrashti.co.il) בתוך: 'דברת בם - שיעורים' חפשו בגוגל: 'בית מדרש גמרא באמונה' (www.gemarabemunah.co.il).

עבודת והתמודדות / הרב נסים ויטנברג

מאיפה הכל התחיל, ומהי מטרת הבריאה.

גם רבינו בחיי (שם) הולך בכיוון הזה ואומר שבחירה התורה להתחיל מדיני עבד עברי, כדי שנזכור שהיינו עבדים במצרים עד שהוציאנו הקב"ה משם ונתן לנו את התורה, ומאז בעצם הפכנו עבדים להקב"ה.

אם נלך עוד קצת בכיוון הזה נראה שבשעה שאדם הולך עם תודעה כזו של "אני עבד של הקב"ה" שהוציא אותי מארץ מצרים וברא את העולם! אז הוא יכול להגיע ולצלוח את כל המצבים הנעימים והפחות נעימים שהחיים מביאים אליו, ממקום הרבה יותר נקי ונוח שיש בו אמונה ויישוב הדעת. שהרי כל הנסיונות שאדם מתקשה להתמודד עמם, הם מן הסיבה שהוא אינו מצליח לזכור של מי הוא בעצם עבד. וכמו שאומר הכוזרי "עבְדֵי הַזְמָן עַבְדֵי עַבְדִּים הֵם - עַבְד ה' הוּא לְבַד חָפְשִׁי..."

אחרי מתן תורה והמעמד הגדול שהיינו בו שבוע שעבר, התורה מלמדת אותנו כיצד יש להגיב לכל מיני אירועים, נעימים ופחות נעימים, שקורים לנו בחיים.

ובאופן די מוזר, מכל הדינים החשובים והחמורים שישנם בפרשת משפטים כמו "מכה איש ומת", דיני ממונות ושבועות וכד', התורה בוחרת להתחיל דווקא בדיני עבד עברי, "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. כי תקנה עבד עברי..." (משפטים כא א).

מדוע בוחרת כך התורה?

הראשונים במקום כבר עמדו על השאלה הזו. הרמב"ן (שם) כותב שהדין של עבד עברי מזכיר את בריאת העולם, בשל ציון הזמן של שש שנים ושנה שביעית, שהרי זה דומה לששת ימי בראשית, ימי המעשה, ויום השבת, יום המנוחה ה'חופשי'. ונראה מדבריו לענ"ד שכאשר מתחילים לדבר על דיני תורה צריך לשום על לבנו

לא קיבל אהבה ותשומת לב חיובית. **הוא רצה זוגיות כדי למלא את החוסר הרגשי והפיזי.** יצחק למד במשך הפגישות שבתפקוד זוגי, האיש והאשה מתמקדים בנתינה הדדית, לעומת תפקוד של הורה וילד שאז ההורה מספק לילד את צרכיו. או אז הבין את הסיבה שבנות לא יכלו ולא רצו להיות הורה בשבילו, והנזקקות שלו גרמה להן לברוח ממנו. חזרנו אל מצבי הילדות הקשים שחווה ויצרנו חוויה מתקנת. עכדנו ביחד על מילוי אישי של החוסרים הרגשיים. הוא למד לקחת אחריות אישית ואט אט נעשה עצמאי רגשית והחל להעניק מעצמו לזולתו. זה היה תהליך ארוך ששכרו בצדו. כעת הוא מקבל ליווי בקשר זוגי חדש, בתקווה שבורא עולם בקניין, ישלים את הבניין.

חוסרים רגשיים, קיימים גם בזוגות נשואים שאחד מבני הזוג או שניהם, מנסים להשלים את החוסר הרגשי ע"י בן הזוג. הנזקק **דורש** "בשם הזוגיות" והשני מרגיש חנוק כי נדרש ממנו מה שאינו יכול לתת, כי הוא אינו הורה לבן הזוג. מי שנזקק להשלמת חוסר רגשי, ידאג למילוי עצמי ומתוך כך, תהיה לו יכולת הענקה שהיא היסוד לחיי נישואין מאושרים.

הנכון. מתחננים כדי להשתלם וע"י כך, כל אחד נבנה ע"י האינטראקציה בנישואין. להיות אישיות טובה יותר. בנוסף, הילדים יוצרים מצבים לא קלים שמצמיחים את ההורים. אני לא מתמצאת בחשבונות שמים, אבל אני משערת שאם עדיין לא התחתנת, כנראה שזה לטובתך. ישנם זוגות שנשואים באופן רשמי וחייהם המשותפים קשים מנשוא. אז אולי נכוננו לך חיים טובים יותר... "

"יש משהו במה שאת אומרת. חשבתי לעצמי כמה פעמים שאולי אם הייתי מתחתן, הייתי כבר מתגרש, כמו חברים אחרים שלי והייתי מרגיש גרוע יותר עם עצמי..."

"מי יודע? אולי. יצחק, ספר לי, מה אתה מצפה מקשר זוגי בנישואין?"

"אה, זה פשוט. אני זקוק שהיא תאהב אותי. אני רוצה להרגיש שאיכפת לה ממני ושהיא תדאג לי. אני רוצה לחזור מהעבודה ולהרגיש שהיא מחכה לי ושהיא תגיש לי ארוחה חמה... זה החלום שלי..."

"בדייטים שיתפת את הבחורה ברצונות שלך?"

"בדאי, זה חשוב. אני גם מתנהג ככה. אני רומז לה מה אני צריך, או בוחן אותה אם אכפת לה ממני..."

יצחק הוא בחור נאה, רווק בן 38, עובד במשרה מכובדת. הגיע אלי (בזום) ומיד החל לדבר: "תקשיבי, יצאתי עם מיליון בנות, מגיל 19. נשברתי פעמים רבות. נפלתי וקמתי. אבל הפעם, יותר מתמיד. את הבחורה האחרונה הכרתי לפני יותר מחצי שנה. זהו. הייתי בטוח שמתחתנים. החברים והמשפחה שמחו שסוף סוף אני מתחתן. שוב קרה לי אותו סיפור. אני לא מבין... מה, אני כל כך דפוק?! הסיפור הוא שברוב הפעמים הבנות שוברות את הקשר בלי סיבה מוצדקת. הפעם אני מתבייש, כי כבר כולם מחכים לחתונה... אין לי פנים להודיע אפילו על הפרידה. אני מעדיף לנסוע לחו"ל ולהיעלם מרוב פדיחה וכאב..."

הקשבת... ישבנו דוממים. כאבתי יחד אתו את כאבו, את הבושה שהוא מרגיש... כשהרגשתי שנרגע קצת, שאלתי: "תמיד הבנות הן אלה שעוזבות אותך?", "ברוב המקרים כן. חוץ מהצעות הזויות שהציעו לי שבקושי היו שוות פגישה אחת שאז אני עזבתי..."

"מה הבקשה שלך מהפגישה היום?" "אני לא מבין מה דפוק אצלי. השנים היפות שיכלו להיות לי, מתבזזות על בדידות נוראית... תעזרי לי למצוא את הבעיה שכנראה קיימת אצלי ואני לא מודע לה." הוא נראה מהורהר ואז הוסיף: "אני רוצה לומר לך עוד משהו. אני רואה את החברים הנשואים והם ממש לא מושלמים. יותר נכון, יש להם חסרונות רבים. בכל זאת הם נשואים. אז למה דווקא אני לא?"

"זה נכון. לא מתחתנים כי מושלמים. ההפך הוא

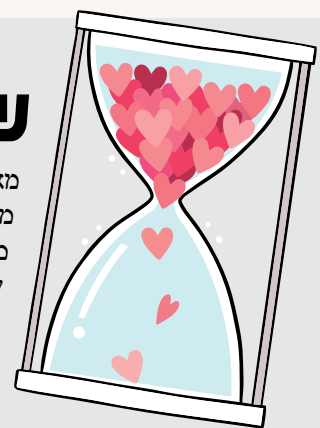
חשתי שיצחק זקוק באופן נואש לקבל מהבחורה ולכן אינו פנוי רגשית להעניק לה ולראות את צרכיה. סביר להניח שהבחורות הרגישו דרישות מוסוות או גלויות כלפיהן ולא רצו לעמוד בדרישותיו כמספקות אהבה, ללא הדדיות. יצחק לא הבין מה הבעיה בנזקקות שלו. בתהליך הייעוץ, הוא סיפר שהוריו רבו כל הזמן והוא

"יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות
לתגובות ולשאלות וכן להצעת נישאים
המעניינים אתכם -
esteravr@gmail.com
מאמרים נוספים בנושא זוגיות ניתן למצוא
באתר מכון מאיר >

הרב יוני לביא

שעה של אהבה

הנה **שלושה רעיונות פשוטים** איך לקחת בזה חלק:

- 1. הבסיסי:** לוקחים דף נייר, עורכים רשימה של כל הרווקים/ות שאנחנו מכירים (מהמשפחה, העבודה, הקהילה, השכונה...) ומחפשים התאמות.
- 2. הווירטואלי:** מעלים פוסט לפייסבוק / לסטטוס ומספרים על רווק אחד ורווקה אחת שאנחנו מכירים. מה כותבים בו? מאפייני אישיות בולטים ואיזה בן/בת זוג עשוי להתאים. מצרפים תמונה טובה (בהסכמתם, כמובן) וטל' לבירור. מתייגים בסוף: בשעה טובה.
- 3. הקבוצתי:** יש לנו לא מעט קבוצות: של המשפחה, הקהילה, העבודה. למשך שעה אחת הן הופכות לקבוצות שידוכים. משתפים ברווקים/ות שאנחנו מכירים, שומעים על אחרים ומרחיבים את מאגר האופציות שלנו. בהובלת הצוות של פרויקט 252 ייפתחו גם קבוצות ווטסאפ יעודיות לפי גיל ואיפיון (גילאי 20-30, מעל 30, מעל 40, פרק ב', דתל"שים) וכל מי שירצה יוכל לשתף פרטים גם שם.

חז"ל קבעו ש"יש קונה עולמו בשעה אחת".
במוצאי שבת בתשע הולכת להיות בע"ה שעה כזו.
נשמח שגם אתם תהיו שותפים!

מאז בריאת העולם עסוק הקב"ה בלזווג זיווגים. מגפת הקורונה רק עשתה את המשימה מורכבת יותר. כי איך אפשר לפגוש את שאהבה נפשך אם אסור להתרחק יותר מקילומטר מהבית? איפה אפשר לשבת ולדבר על החיים אם כל מקומות המפגש סגורים? איך אפשר לבנות קשר קרוב אם חייבים לשבת רחוק ואפילו החיוך מוסתר מאחורי מסכה? איך להתמודד עם בידוד שלא נמשך 14 יום אלא חודשים רבים ומי יודע מתי ואם בכלל ייגמר?

לפני שלושה חודשים עשינו ניסיון לשנות את התמונה ולהזרים דם חדש במערכת ההיכרויות. זה קרה בערב שהתחלף שעון קיץ לחורף והחלטנו להקדיש את השעה הנוספת לשידוכים. זה היה פשוט מדהים: במשך 60 דקות הציף נחשול אדיר את הרשתות החברתיות, אלפי אנשים שיתפו בפרטים של רווקים/ות שהם מכירים והמוני רעיונות לחיבורים עלו לאוויר. רווקים שהיו מיובשים במשך חודשים קיבלו פתאום חמש הצעות בערב אחד, ולא מעט חתונות הספיקו לצאת מאותו ערב.

במוצ"ש הקרוב בתשע נעשה זאת בע"ה שוב והפעם בצורה רחבה ומשודרגת.

לפרטים נוספים <

ישנם פלאים בעולם. והעם הזה שכל עמידתו בעולם מרופדת היא בפלאי פלאות,
הוא מראה בהוייתו גם כן את הפלא הזה - במהותו העצמית הרי הוא עם אחד,
למרות מה שהוא מפוזר ומפורד.
(מאמרי הראיה עמ' 155)

הרב שלמה אבינר

הספד למפלגה דתית לאומית

תקום בע"ה מפלגה דתית לאומית חדשה,
שתחרוט על דגלה "תחיית האומה בארצה על
פי תורתה". הם לא יתפשרו, הם לא יחניפו.
הם ילחמו בעד מדינה יהודית, מדינה אמיתית.
שמא תאמרו: האם אפשר לאחד את כל הדתים-
לאומיים תחת דגל אחד? אין כאן שאלה.
מלכתחילה, בשורש, כולם מאוחדים, רק בפועל
יש פילוגים כי לא יבין איש את שפת רעהו, לכן
נותר לגלות אחדות פנימית זו.

וכמו שאמרו הצרפתים כאשר הומלך המלך
שארל ה-7:

!Le Roi est mort, Vive le Roi

המלך מת, יחי המלך החדש!

לגבב פשרה אחר פשרה עם הדת. אבל
כאמור, מהלך זה לא נשא פרי. וזאת בגלל
שתי סיבות. א. סיבה דתית: אין עושים פשרות
עם הדת. החפץ-חיים התייחס למגמה זו על
ידי משל: אם רוצים לעשות פשרה בין שניים,
יש להחתימם על הסכמה. אם כן, תחתימו את
רבונו של עולם! ב. סיבה לאומית: העם היושב
בציון חיפש מנהיגים רוחניים מלאי אומץ ולא
עסקנים, כדברי מרן הרב קוק: "אפסו גיבורי-
חיל ענקיים, וירבו במקומם עסקנים נמוגים
ודלי-מעש" (אורות קיד).

אבל כאמור, נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם.
הלך לעולמו המזרחי-המפד"ל-הבית היהודי,
אחרי צעידה ארוכה מלאה אורה. ועתה

לצערנו, נעלם המזרחי-המפד"ל-הבית היהודי,
לא פתאום, אלא בגסיסה איטית. מספר חברי
הכנסת הלך והצטמצם בהדרגה. היו ניסיונות
הצלה בצירוף חברי כנסת פושרים בדת ואף
חילוניים, אך הניסיון לא צלח. נשאר לנו
להודות למזרחי, על כך שמבראשית ועד
אחרית, פעל רבות לבנין המדינה ברוחה של
תורה, ועשה פעלים לתורה.

אך בעולמנו, תהליכי לידה ומוות הנם רגילים,
כדברי הרמב"ם במורה נבוכים בשם אריסטו,
ואין זו סיבה להתייאש. דור הולך ודור בא
והארץ לעולם עומדת. שאול נפל ודוד קם,
ונצח ישראל לא ישקר ולא ינחם.

ולמה נפל המפד"ל? יש לומר בעקבות מרן
הרב קוק: מפני שהיה פשרן מתחילה ועד סוף.
מרן הרב קוק תלה בו תקוות גדולות שהוא
יכניס נשמה לתוך תנועת התחייה, אך מהר
מאוד צפיינו נכזבה. הוא כתב כמה פעמים
באגרותיו: המזרחי הוא פשרן.

נלמד עליו זכות שלא היה פשרן מתוך חולשה,
אלא מתוך רצון לקבץ תחת מטריה אחת הכי
הרבה יהודים דתיים לאומיים. הוא המשיך

הרב חגי לונדין

הלב שמתחת לחושן המשפט

פרשת משפטים עוסקת בדיני ממונות ונזיקין, בסידור מערכות היחסים בחברה. החלק
בתורה שעוסק בכך מכונה בשם 'חושן משפט' על שם החושן שהיה על לבו של אהרון
הכהן. בחושן היו משובצות אבנים טובות שבהן היו חקוקים שמותיהם של השבטים. בכל
פעם שהיה צריך להכריע בדין היו מתנוצצים אורות באותיות שהיו חקוקות באבנים.
לכל אחד ואחד מישראל ישנה אות בתורה, אור מיוחד משלו. חושן המשפט בא לוודא
שכל אחד תופס את הנפח המדויק שלו בעולם בלא לדחוק את רגלי השני. אם יש אות
אחת שאינה מאירה - אין הסיפור שלם.

החושן היה על ליבו של אהרון הכהן. רק למי שיש לב כמו לאהרון, אוהב שלום ורודף
שלום - יכול לדון במשפט. רק למי שיש את מבט החסד יכול להיכנס לדין; רק מי ששמע
את פרשת יתרו, את התמונה הכוללת של מטרת ה' בעולם שהתגלתה במעמד הר סיני
להיטיב לעולם - רק הוא יכול לקרוא את פרשת משפטים.

לדבר תורה שבועי מצולם ומשוכתב מהרב לונדין -
ניתן לשלוח הודעת וואטסאפ (!) למספר 0545753771

כנפי נשרים
כיוונים לעילוי האישיות על
פי דברי הרב קוק זצ"ל.
אור לדרכו של כל אדם
השואף להתפתחות אישית
ולחיים הנאמנים לעצמיותו
הפנימית הגבוהה.
בן אדם, עלה למעלה, עלה.
מאת הרב אהרון קלינשפיץ.
שני כרכים, כ. כשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il
ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים

חדש מערוץ מאיר:

כדי שתוכלו להמשיך ולהאזין
לדברי תורה ולהחכים,
מעכשיו ניתן להאזין לשיעורים
ללא חיבור לאינטרנט
בעלות שיחה רגילה

ללא קליטת WIFI?
נגמרה חבילת האינטרנט?

תורה מה תהא עליה???

התקשרו: 02-6475073